

Sygnatura akt VIII C 1036/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: st. sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2022 w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa K. J.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.026 zł (cztery tysiące dwadzieścia sześć złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.450,37 zł (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt złotych trzydzieści siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
4. zwraca ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz pozwanego kwotę 374,03 zł (trzysta siedemdziesiąt cztery złote trzy grosze) tytułem zwrotu części niewykorzystanej zaliczki.

Sygn. akt VIII C 1036/20

UZASADNIENIE

W dniu 2 października 2020 roku powód K. J., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. powództwo o zasądzenie kwoty 5.502 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 października 2017 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów pojazdu zastępczego oraz 98,40 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 października 2017 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów podstawienia pojazdu zastępczego, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik wyjaśnił, że w dniu 16 sierpnia 2017 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki A. nr rej. (...) należący do D. S.. Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu oraz w związku z uszkodzeniem pojazdu wynajął auto zastępcze. Okres najmu przypadał od dnia 16 sierpnia 2017 roku do dnia 21 września 2017 roku (37 dni), przy dobowej stawce 200 zł netto. Pełnomocnik podniósł przy tym, że poszkodowany wynajmował pojazd zastępczy od dnia powstania szkody do dnia zakończenia naprawy, przy czym sama naprawa rozpoczęła się z chwilą wypłaty odszkodowania w dniu 8 września 2017 roku. Poszkodowany poniósł także koszt podstawienia wynajętego pojazdu w wysokości 98,40 zł. Pełnomocnik powoda podkreślił, że oferta najmu zaproponowana przez powoda poszkodowanemu, był ofertą konkurencyjną.

W toku likwidacji szkody pozwany zakwalifikował szkodę jako całkowitą, nadto uznał 30-dniowy okres najmu oraz obniżył stawkę dobową do kwoty 120 zł brutto, wypłacając świadczenie w wysokości 3.600 zł. Pełnomocnik wyjaśnił, że powód nabył wierzytelność wobec pozwanego w drodze cesji.

(pozew k. 5-8)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego, nie kwestionując okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie, zanegował w całości roszczenie powoda. Przypomniawszy, że odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego obejmuje jedynie ekonomicznie i technologicznie uzasadniony okres przestoju, który na gruncie niniejszej sprawy obejmował czas od daty wynajmu do daty otrzymania kosztorysu oraz dni organizacyjne. Zaznaczył przy tym, że dokumentem obligującym warsztat do podjęcia bezzwłocznie czynności naprawczych jest kosztorys naprawy. Na okoliczność stawki dobowej najmu wskazał, że poszkodowany został poinformowany o możliwości zorganizowania auta zastępczego, a także o weryfikacji celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów najmu do kwoty 120 zł brutto w przypadku wynajęcia pojazdu we własnym zakresie. Zdaniem pozwanego poszkodowany nie sprostał obowiązkowi współdziałania z pozwanym w celu minimalizacji szkody.

(odpowiedź na pozew k. 35-38)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Pełnomocnicy stron wypowiedzieli się także w zakresie wydanych przez biegłego sądowego opinii

(protokół rozprawy k. k.68-71, k. 193-194, pismo procesowe k. 74-74 v., k. 80, k. 161-161v. , k. 163-164)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 sierpnia 2017 roku na ul. (...) w Ł. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki A. (...) (segment D) o nr rej. (...) będący własnością D. S.. Uszkodzony pojazd nie był jezdny i musiał zostać odholowany z miejsca zdarzenia na parking strzeżony. Poszkodowany wspomniawszy kierowcy lawety o potrzebie najmu pojazdu zastępczego i otrzymał od niego wizytówkę z danymi powoda.

Poszkodowany udał się do siedziby firmy powoda i tego samego dnia (16 sierpnia 2017 roku) podpisał z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki O. (...) z automatyczną skrzynią biegów (segment D). Stawka dobową za najem została ustalona na kwotę 200 zł netto + 23% VAT, tj. 246 zł brutto. W umowie znalazł się zapis o braku dopłaty z tytułu przekroczenia limitu km oraz zwrotu brudnego auta. Umowa nie przewidywała obowiązku uiszczenia kaucji, brak było udziału własnego w szkodzie, a także ograniczeń w użytkowaniu auta, np. w zakresie przewozu zwierząt, czy poruszania się po drogach gruntowych. W przypadku oddania samochodu poza godzinami pracy firmy powód naliczył opłatę w wysokości 80 zł + 23% VAT.

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

D. S. udzielił powodowi pełnomocnictwa do występowania i reprezentowania go wobec sprawcy zdarzenia przed zakładami ubezpieczeń ponoszącymi odpowiedzialność za zaistniałą szkodę z dnia 16 sierpnia 2017 roku. Pełnomocnictwo obejmowało upoważnienie m.in. do uzyskiwania wszelkich informacji związanych ze szkodą, odbioru i egzekwowania wszelkich należności wyegzekwowanych w przedmiotowej sprawie oraz odbioru wszelkiej korespondencji dotyczącej przedmiotowego roszczenia.

(dowód z przesłuchania powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 23 lutego 2021 roku – k. 68-71, zeznania świadka D. S. – elektroniczny protokół rozprawy z 23 lutego 2021 roku – k. 68-71, umowa najmu samochodu k. 13-14, z akt szkody na płycie CD k. 57: pełnomocnictwo; okoliczności bezsporne)

Zaistniała szkoda została telefonicznie zgłoszona przez powoda pozwanemu w dniu 17 sierpnia 2017 roku, który wdrożył postępowanie likwidacyjne. Pracownik pozwanego poinformował powoda, iż w razie potrzeby najmu pojazdu zastępczego należy skontaktować się z infolinią pozwanego, wówczas zostanie wysłana propozycja najmu pojazdu zastępczego o podobnej klasie co pojazd uszkodzony, na czas niezbędny do dokonania naprawy pojazdu uszkodzonego lub zakupu nowego pojazdu, zaś w przypadku skorzystania z usług innej wypożyczalni pozwany zastrzegł prawo do weryfikacji celowych i uzasadnionych kosztów najmu oraz dobowej stawki najmu do kwoty 120 zł brutto. Pracownik pozwanego podkreślił, że jest to stawka obowiązująca w regionie (...) oraz dodatkowo poinformował powoda, że dane wypożyczalni oferującej najem pojazdu zastępczego za wskazaną stawkę dobową, za pojazd z segmentu D, bez wszelkich limitów, kaucji i ze zniesieniem odpowiedzialności za udział własny w szkodzie oraz wykaz wypożyczalni ze średnią stawką obowiązującą w regionie może uzyskać od opiekuna szkody.

W dniu 18 sierpnia 2017 roku opiekun szkody skontaktował się telefonicznie z powodem informując, że dane wypożyczalni oferującej najem pojazdu zastępczego segmentu D z zastosowaniem stawki za najem w wysokości 120 zł brutto za dobę, bez żadnych limitów i przy zniesieniu udziału własnego w szkodzie, może przekazać jedynie właścicielowi pojazdu, pomimo, że powód ma pełnomocnictwo do prowadzenia postępowania likwidacyjnego. Podkreślił, że dane takie nie są udostępniane firmom zewnętrznym.

W wiadomości e-mail z dnia 18 sierpnia 2017 roku pozwany poinformował powoda o możliwości zorganizowania auta zastępczego oraz o możliwości wystąpienia z roszczeniem o refundację kosztów takiego najmu zastrzegając prawo do weryfikacji roszczenia oraz uznania celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów najmu. Dla pojazdów segmentu D pozwany przewidział stawkę 110-120 zł brutto. W piśmie wskazano także nazwy wypożyczalni oraz dane kontaktowe.

Poszkodowany również nie otrzymał od pozwanego żadnej informacji o możliwości najmu pojazdu.

(dowód z przesłuchania powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 23 lutego 2021 roku – k. 68-71, zeznania świadka D. S. – elektroniczny protokół rozprawy z 23 lutego 2021 roku – k. 68-71, z akt szkody na płycie CD k. 57: potwierdzenia przyjęcia zgłoszenia szkody, nagranie-telefoniczne zgłoszenie szkody z dnia 17.08.17 r. 17:09-26:09, nagranie rozmowy telefonicznej z dnia 18.08.17 r.)

D. S. zależało na braku odpowiedzialności najemcy w przypadku odmowy wypłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela, braku limitu kilometrów, zniesionym udziale własnym w szkodzie. Wszystkie te warunki umowa zawarta z powodem spełniała. Poszkodowany wykorzystywał uszkodzony pojazd do dojazdów do pracy. W dacie zdarzenia pozwany był właścicielem dwóch samochodów osobowych, z czego jeden stanowił przedmiotowy pojazd uszkodzony w zdarzeniu z dnia 16 sierpnia 2017 roku, zaś drugi pozostawał w wyłącznej dyspozycji żony poszkodowanego, która wykorzystywała go do dojazdów do pracy.

Pismem z dnia 7 września 2017 roku pozwany przesłał poszkodowanemu kosztorys naprawy, a także decyzję o wysokości szkody całkowitej w pojeździe. Pozwany poinformował poszkodowanego o przyznaniu odszkodowania z tytułu szkody w samochodzie marki A. w kwocie 6.200 zł, która została wypłacona w dniu 8 września 2017 roku.

Poszkodowany zdecydował się na naprawę uszkodzonego pojazdu, którą rozpoczął z dniem otrzymania odszkodowania. D. S. korzystał z najętego pojazdu do czasu zakończenia naprawy.

Zwrot pojazdu nastąpił w dniu 21 września 2017 roku. Tego samego dnia powód zawarł z D. S. umowę przelewu wierzytelności na mocy której nabył wierzytelność względem pozwanego z tytułu m.in. odszkodowania za najem pojazdu w czasie trwania likwidacji szkody oraz z tytułu uzasadnionych kosztów zabezpieczenia pojazdu cedenta po wypadku (holowanie, parking strzeżony itd.).

(dowód z przesłuchania powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 23 lutego 2021 roku – k. 68-71, zeznania świadka D. S. – elektroniczny protokół rozprawy z 23 lutego 2021 roku – k. 68-71, umowa najmu samochodu k. 13-14, umowa przelewu wierzytelności k. 12, wydruk wiadomości e-mail k. 42-45, decyzja wraz z kosztorysem k. 46-47, potwierdzenie przelewu k. 18)

W dniu 1 października 2017 roku powód wystawił fakturę nr (...) z tytułu najmu pojazdu zastępczego marki O (...), obejmującą okres 37 dni najmu i stawkę 200 zł netto za dobę, a także dopłatę z tytułu odbioru pojazdu poza godzinami pracy (80 zł netto/98,40 zł brutto), opiewającą na łączną kwotę 7.480 zł netto, 9.200,40 zł brutto. Termin płatności faktury został ustalony na dzień 15 października 2017 roku.

W wiadomości email z dnia 2 października 2017 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty z faktury VAT zł zgodnie z przesłanymi dokumentami.

W piśmie z dnia 16 października 2017 roku pozwany poinformował poszkodowanego o zwrocie kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości 3.600 zł. Wyjaśnił, że za zasadny uznał okres 30 dni najmu obejmujący: okres od daty wynajmu do daty otrzymania kosztorysu (07.09.2017 r.), oraz 7 dni organizacyjnych, a także, że zweryfikował dobową stawkę do kwoty 120 zł brutto, za którą proponował zorganizowanie auta zastępczego.

Decyzją z dnia 4 grudnia 2017 roku pozwany podtrzymał stanowisko w sprawie, nie znajdując podstaw do dopłaty odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego. W uzasadnieniu podkreślono, że szkoda została zakwalifikowana jako całkowita i w okresie najmu uwzględniono okres niezbędny na zagospodarowanie pojazdu. Zdaniem pozwanego naprawa była ekonomicznie nieuzasadniona, zatem jeżeli poszkodowany zdecydował się na naprawę to koszty z tym związane (w tym dłuży okres najmu) ponosi we własnym zakresie, wobec czego brak jest podstaw do zwrotu kosztów poniesionych wskutek podjęcia decyzji o naprawie pojazdu.

(faktura k. 15, decyzja k. 23-24, wydruk wiadomości email k. 25, decyzja k. 49-49v., okoliczności bezsporne)

Oba pojazdy (wynajęty i uszkodzony) były tej samej klasy D, ze wskazaniem na pojazd wynajęty jako D+ ze względu na rodzaj nadwozia- kombi, rodzaj skrzyni biegów- automatyczna (pojazd uszkodzony posiadał nadwozie sedan 4-drzwiowy oraz manualną skrzynię biegów).

Ze względu na wiek pojazdu uszkodzonego (23 lata) stopień wyeksploatowania oraz postęp techniczny (wymiary, bezpieczeństwo, osiągi, wyposażenie) pojazd uszkodzony odpowiada pojazdom klasy C, powszechnie dostępnym w 2017 roku w wypożyczalniach.

Dla najmu pojazdu zastępczego poza likwidacją szkód z OC sprawcy (płatnik- klient) przeciętne ceny wynajmu pojazdu klasy D/D+ w dacie szkody plasowały się na poziomie 220-235 zł netto za dobę, zaś dla klasy C 135-153 zł netto za dobę.

Dla najmu pojazdów zastępczych, czyli z polisy OC sprawcy w systemie bezgotówkowym (na warunkach jak u powoda) przeciętne ceny wynajmu pojazdu klasy D/D+ wynosiły około 230-255 zł netto za dobę, zaś dla klasy C 155-170 zł netto za dobę.

Stawki te w większości pojazdów nie różnicowały długości najmu (brak możliwości jego określenia w chwili zawierania umowy).

W przypadku organizacji najmu bezgotówkowego w ramach współpracy z TU, stawki rozliczeniowe dla pojazdu klasy D/D+ kształtowały się na poziomie około 130-160 zł netto za dobę, zaś dla klasy C 75-105 zł netto za dobę.

Zastosowana przez powoda stawka najmu 200 zł netto za dobę za wynajem pojazdu O (...) mieści się w zakresie stawek rynkowych – przy uwzględnieniu braku kaucji i limitu kilometrów.

Szkoda została rozliczona jako szkoda całkowita (naprawa nieopłacalna), naprawa uszkodzonego pojazdu nie została udokumentowana, zaś rozliczenie zostało dokonane metodą kosztorysową.

Uzasadniony okres naprawy uszkodzonego pojazdu liczony od dnia możliwości jej rozpoczęcia (tzn. zamówienia części) wynosił 10 dni roboczych (2 dni na zamówienie i odbiór części, 6 dni naprawa, 2 dni czas organizacyjny).

(pisemna opinia biegłego sądowego T. M. k. 138-147, pisemna opinia uzupełniająca k. 173)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania świadka oraz dowód z przesłuchania powoda, a także dowód z opinii biegłego sądowego T. M.. Oceniając opinię biegłego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Opinia ta w pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a jednocześnie opinia została sporządzona w sposób umożliwiający prześledzenie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w części.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynika. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikała na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 16 sierpnia 2017 roku, w wyniku którego samochód marki A. (...) uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody.

Oś sporu w niniejszej sprawie stanowiła stawka dobowa za najem, którą pozwany określił na kwotę 120 zł brutto oraz długość najmu.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczyciela ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że bezpośrednio po szkodzie pozwany przesłał powodowi (będącemu pełnomocnikiem poszkodowanego upoważnionym do podejmowania wszelkich czynności i uzyskiwania wszelkich informacji dotyczących szkody), informacje na temat najmu pojazdu zastępczego, które jednak miały bardzo ogólnikowy charakter. Powód dwukrotnie zwrócił się do pozwanego z prośbą o przedstawienie mu oferty konkretnej wypożyczalni oferującej pojazd zastępczy segmentu D, przy stawce 120 zł brutto za dobę, bez żadnych limitów, kaucji i ze zniesieniem udziału własnego w szkodzie. Pozwany, pomimo wyraźnych i jednoznacznych prośb powoda, nie wskazał takiej wypożyczalni, z którą poszkodowany mógłby się skontaktować, ani zasad, na jakich najem by się odbywał. Pozwany przesłał jedynie przykładowe nazwy wypożyczalni, z którymi współpracuje i dane kontaktowe do tych wypożyczalni. Treść otrzymanej informacji nie umożliwiała ustalenia, czy stawki te miały realny charakter (pozwany nie załączył do informacji umów, które łączą go z podmiotami świadczącymi usługi najmu pojazdu, regulaminów, czy też cenników wypożyczalni). Nadto pozwany odmówił udzielenia takiej informacji powodowi, ignorując fakt udzielenie mu przez poszkodowanego pełnomocnictwa, wskazując, że informacje takie mogą być przesłane jedynie właścicielowi uszkodzonego pojazdu. W konsekwencji nie sposób uznać, aby pozwany we

właściwy sposób poinformował poszkodowanego o oferowanych przez niego warunkach najmu. W niniejszej sprawie D. S. został zatem pozbawiony prawa do weryfikacji przyjętej od powoda oferty pod kątem jej atrakcyjności, tak w zakresie stawki głównej, jak i opłat dodatkowych.

Należy przy tym uznać, że przesłanie szczegółowych informacji co do warunków najmu pojazdu zastępczego organizowanego przez stronę pozwaną na prośbę osoby upoważnionej do kontaktu z ubezpieczycielem, zdaniem Sądu nie muszą obejmować przykładowych regulaminów, czy też informacji dotyczących szczegółowych postanowień zawartych w umowach o współpracy między wypożyczalnią a ubezpieczycielem. Przykładowa informacja mogła by wyglądać np. jak załącznik nr 4 do umowy nr (...) (k. 131) zawartej z (...) Sp. z o.o., która to informacja zawiera wymagania /obciążenia względem klienta np. za zwrot niedotankowanego auta, mycia pojazdu czy co do udziału własnego w szkodzie. Bowiem, mimo że powód był w rozmowach z konsultantami zapewniany o bezkosztowości najmu pojazdu zastępczego organizowanego przez pozwanego, to jednak z nadesłanych umów jednoznacznie wynika, iż przewidywały one w dużej mierze dodatkowe, niekorzystne warunki dla poszkodowanego. Ma to zdaniem Sądu istotne znaczenie i zarówno powód, jak i poszkodowany może oczekiwać od pozwanego potwierdzenia (nawet pisemnego) proponowanych warunków najmu, choćby z tego powodu, że poszkodowany w relacji do wypożyczeni jest konsumentem.

Podkreślenia również wymaga, że stawka 200 zł netto mieści się w granicach stawek rynkowych stosowanych przez wypożyczalnię pojazdu przy najmie bezgotówkowym dla segmentu D, co wprost wynika z opinii biegłego sądowego. Podsumowując tę część rozważań Sąd uznał, że D. S. był uprawniony do wynajęcia pojazdu za stawkę stosowaną przez powoda.

W ocenie Sądu niezasadny okazał się natomiast łączny okres najmu pojazdu przez poszkodowanego, który wyniósł 37 dni. Przypomnienia wymaga, że w przedmiotowej sprawie szkoda została zakwalifikowana jako szkoda całkowita. Okoliczność ta nie była sporna pomiędzy stronami. W takiej sytuacji, zgodnie z zasadami wypracowywanymi w orzecznictwie, gdy naprawa jest niemożliwa bądź nieopłacalna, poszkodowany może domagać się zapłaty odszkodowania odpowiadającego wartości samochodu przed szkodą, pomniejszonego o wartość jego pozostałości, która ma określoną wartość i nadal pozostaje w majątku poszkodowanego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 15 stycznia 2013 r., I ACa 1112/12, LEX nr 1280451; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00, LEX nr 53730).

Poszkodowany wynajmował pojazd od dnia szkody (16 sierpnia 2017 roku) do dnia 21 września 2017 roku, kiedy to wedle twierdzeń powoda uszkodzony pojazd miał zostać naprawiony. Okoliczność podjęcia decyzji o naprawie uszkodzonego pojazdu w sytuacji uznania szkody jako całkowitej (co nie było kwestionowane w toku postępowania likwidacyjnego) wprost deprecjonuje zasadność najmu pojazdu po upływie 7 dniowego okresu organizacyjnego po wypłacie odszkodowania z tytułu szkody całkowitej.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita – tak uchwala Sąd Najwyższy z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 76/13)

Podkreślić przy tym należy, że dopiero wypłata odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu umożliwia poszkodowanemu ewentualne nabycie nowego pojazdu mechanicznego. Nie ma on bowiem obowiązku zagospodarowania własnymi oszczędnościami (o ile takowe w ogóle posiada) tak, aby nabyć pojazd.

Wypłata odszkodowania powinna przy tym w pełni likwidować zaistniały uszczerbek w majątku poszkodowanego. W niniejszej sprawie ubezpieczyciel w dniu 8 września 2017 r. dokonał wypłaty kwoty 6.200 złotych z tytułu szkody całkowitej- wysokość tej kwoty nie była kwestionowana przez poszkodowanego, zaś po jej wypłacie przystąpił do

naprawy uszkodzonego pojazdu. Jest rzeczą właściciela, czy zdecyduje się na sprzedaż pozostałości pojazdu, czy dokona ekonomicznie nieuzasadnionej naprawy, czy też pozostawi zniszczoną rzecz w swoim władaniu, choćby z powodów sentymentalnych, jednakże podjęcie decyzji o nieekonomicznej naprawie sprawiło, że poszkodowany sam przyczynił się do przedłużenia okresu najmu pojazdu.

Z tych względów Sąd uznał za zasadny okres 31 dni najmu pojazdu zastępczego, obejmujący okres od dnia zaistnienia szkody do dnia wypłaty odszkodowania (16.08-8.09.2017 r.) oraz 7 dodatkowych dni organizacyjnych na nabycie nowego pojazdu. Uzyskując informację o całkowitym charakterze szkody poszkodowany miał możliwość (choć jak stwierdzono wyżej, nie obowiązek), zbicia wraku pojazdu i nabycie nowego pojazdu. Najem pojazdu zastępczego w późniejszym okresie dłużej niż przez tydzień, nie może być określone jako celowe. W związku z tym za zasadny okres parkowania należało uznać okres 31 dni, z powodów jak wyżej.

Reasumując Sąd uznał, że powód, jako nabywca wierzytelności, mógł się skutecznie domagać uzupełniającego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego w zakresie, w jakim pozwany zaniżył wysokość stawki najmu za okres 31 dni. Zasadna była zatem różnica pomiędzy kwotą stanowiącą iloczyn 31 dni najmu i stawki 246 zł brutto (tj. 7.626 zł) a kwotą stanowiącą iloczyn 30 dni najmu i stawki 120 zł brutto (tj. 3.600 zł), która wyraża się kwotą 4.026 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.026 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 sierpnia 2017 roku (a chciał zasądzić od dnia 16 października 2017 r.) do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Sąd oddalił również roszczenie o zasądzenie kwoty 98,40 zł tytułem kosztów podstawienia pojazdu w związku ze zdarzeniem z dnia 16 sierpnia 2017 r., bowiem powód w żaden sposób nie udowodnił na podstawie art. 6 k.c. zasadności takiego roszczenia, a zwłaszcza tego, że podstawienie pojazdu nastąpiło poza godzinami pracy powoda.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. W niniejszej sprawie termin płatności wynikający z faktury z dnia 1 października 2017 roku upływał z dniem 15 października 2017 roku, tym samym żądanie zasądzenia odsetek od należnego powodowi świadczenia od dnia 16 października 2017 roku Sąd uznał za w pełni zasadne. Przy czym należy podkreślić, że Sąd w wyroku omyłkowo zasądził odsetki od 16 sierpnia 2017 r. orzekając ponad żądanie. Zdaniem Sądu jest to pomyłka wynikająca z faktu, iż zdarzenie szkodzące nastąpiło w dniu 16 sierpnia 2017 r., zaś wymagalność roszczenia nastąpiła równo 2 miesiące później 16 października 2017 r. Jednakże mając świadomość, iż nie jest możliwe sprostowanie orzeczenia w tym zakresie, Sąd wyraża nadzieję, że błąd ten zostanie naprawiony w ewentualnym postępowaniu odwoławczym.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.450,37 zł stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powodowa powinna ponieść, stosownie do wyniku sprawy (powód wygrał spór w 71,88 %) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. Na koszty powoda złożyły się: 400 zł opłaty sądowej, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 1.800 zł wynagrodzenia pełnomocnika, 600 zł wykorzystanej zaliczki. Na koszty pozwanego złożyły się: 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 1.800 zł wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym, 225,97 zł wykorzystanej zaliczki. Łącznie zatem koszty wniosły: 4.859,97 zł. Zatem pozwany winien ponieść 71,88% łącznych kosztów tj. 3.493,34 zł, zaś poniósł 2042,97 zł, zatem należało zasądzić od niego na rzecz powoda różnicę w kwocie 1.450,37 zł.

Jednocześnie Sąd nakazał zwrócić pozwanemu ze Skarbu Państwa kwotę 374,03 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego na podstawie art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2022.1125 t.j.).

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.